

Sygn. akt I CSK 770/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko W. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym oddalono ponad kwotę 2 000 zł powództwo o zapłatę przeciwko W. S.A. z siedzibą w W..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy naruszenie art. 5 w zw. z art. 819 §1 k.c. poprzez uwzględnienie zarzutu przedawnienia, pomimo opieszałego prowadzenia postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwość zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ. z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęci; skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie t spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Powód nie uczynił zadość wymaganiom stawianym prawidłowemu uzasadnieniu powołanej przez siebie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Czas prowadzenia postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela - niezależnie od oceny, czy w danym stanie faktycznym mógł on działać sprawnie - nie umożliwił bowiem skarżącemu wniesienia powództwa przeciwko ubezpieczycielowi, jak zresztą stało się w tej sprawie. Skoro zatem skarżący mógł wnieść powództwo w określonym prawem terminie, mógł też bez zbędnej zwłoki sformułować roszczenie w takiej wysokości, w jakiej uważał, że poniósł szkodę. Uwzględniony zarzut przedawnienia odnosił się bowiem do czynności rozszerzenia powództwa, nie zaś do wystąpienia z powództwem co do zasady.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.